وقتی بنده چیزی - یا کسی - را لعنت می کند، نفرینش به آسمان بالا می رود و دروازه های آسمان بر آن بسته می شود؛ آنگاه به زمین می آید و درهای زمین هم بر آن بسته می گردد؛ سپس به چپ و راست می رود و چون راهی نمی یابد، به کسی که لعنت شده بازمی گردد، اگر سزاوارش باشد؛ وگرنه لعنت به گوینده اش برمی گردد.

از ابودرداء رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «إنَّ العَبْدَ إذَا لَعَنَ شَيْئاً، صَعَدَتِ اللَّعْنَةُ إلَى السَّماءِ، فَتُغْلَقُ أبْوابُ السَّماءِ دُونَهَا، ثُمَّ تَهْبِطُ إلَى الأرْضِ، فَتُغْلَقُ أبْوابُهَا دُونَها، ثُمَّ تَأخُذُ يَميناً وَشِمالاً، فَإذا لَمْ تَجِدْ مَسَاغاً رَجَعَتْ إلَى الَّذِي لُعِنَ، فإنْ كَانَ أهْلاً لِذلِكَ، وإلَا رَجَعَتْ إلَى قَائِلِهَا»: «وقتی بنده چیزی - یا کسی - را لعنت می کند، نفرینش به آسمان بالا می رود و دروازه های آسمان بر آن بسته می شود؛ آنگاه به زمین می آید و درهای زمین هم بر آن بسته می گردد؛ سپس به چپ و راست می رود و چون راهی نمی یابد، به کسی که لعنت شده بازمی گردد، اگر سزاوارش باشد؛ وگرنه لعنت به گوینده اش برمی گردد».
[صحیح است] [به روایت ابوداوود]

چون بنده چیزی را لعنت کند، لعنت و نفرین وی به آسمان می رود اما درهای آسمان بروی آن بسته می شود و آنگاه به زمین بازمی گردد و درهای زمین بروی آن بسته می شود و نمی تواند وارد زمین شود؛ بنابراین به چپ و راست می رود و اگر راهی و جایی نیافت، به چیزی باز می گردد که لعنت شده است، اگر مستحق لعنت باشد، آن را دربرمی گیرد؛ وگرنه به کسی باز می گردد که لعنت کرده است و شامل او می شود.

http://www.sunnah.global/hadeeth/fa/show/6986